

'Ik zat boordevol verhalen'

Moet ik zo nodig? Zitten mensen te wachten op mijn verhaal? Lang twijfelde Siemen Ruiter over een boek over zijn leven, werken en vooral besturen in de agrarische wereld. Maar in samenwerking met auteur Bert Hartman uit Haarlem werd toch besloten tot vastlegging van zijn bewegende leven.

Leo Blank
l.blank@mediahuis.nl

Oostwoud ■ Het familiebedrijf aan de Liederik in Oostwoud is de locatie waar Ruiter en Hartman hun verhaal vertellen. Siem mag dan uit de Collectieve Onderneming Ruiter, vernoemd naar vader Cor, zijn gestapt, de band met de witlofkwekerij waarin nu acht neven werkzaam zijn is nog altijd hecht. „Hier heb ik werken geleerd. En de volgende generatie staat ook alweer klaar”, verzekert Siemen, tegenwoordig wonend in Medemblik.

Hiervoor leidde Siem de onderneming met vier broers. „Ik was de oudste. Vader richtte het bedrijf in 1959 op. Ik kwam er tien jaar later bij. Ik was net vijftien. We werkten elke dag samen. Hij was een opgewekte man, vertelde me verhalen over vroeger. Ik zei soms: 'Man, teut niet zo'. Achteraf zie ik hoe wijs hij was. Het belangrijkste wat hij me meegaf was zelfvertrouwen. Daar ben ik hem ontzettend dankbaar voor.”

Vader Cor hield zijn oudste zoon voor dat hij zijn broers de kans moest bieden ook in het familiebedrijf aan de slag te gaan. Aldus geschiedde.

Waar zijn broers vooral te vinden waren in de schuur en op het land, bracht Siem veel tijd door in bestuurskamers en vergaderzalen. Hij was voorzitter van onder meer LTO Noord, veiling WFO, proeftuin Zwaagdijk en Clusius College. Maar de West-Fries sloeg zijn vleugels ook landelijk, zelfs internationaal uit. Siem werd gekozen in het landelijke bestuur van landbouworganisatie LTO en gevraagd leiding te geven aan nieuwbouw van visveiling Zeebrugge.

Het bestuurlijke werk leverde Ruiter honderden waardevolle, langdurige relaties op, waarvan er tot op de dag van vandaag nog enkele intact zijn gebleven.

Levensverhaal

Zijn boeiende levensverhaal wordt door Hartman, freelancer bij vakbladen als Nieuwe Oogst en Stivas Magazine, beschreven in 350 pagina's, verdeeld over 61 hoofdstukken. „Tien jaar geleden zijn we voor eerst samen gaan zitten. Siem zocht iemand om 'tegen aan te lullen'. Uiteindelijk heb ik zijn levensverhaal in vijftig sessies van in totaal tachtig uur opgetekend”, schetst de auteur de totstandko-

Siemen Ruiter (rechts) en auteur Bert Hartman.

FOTO'S MARCEL ROB

De jonge Siemen en vader Cor laden bloemkolen in de schuit. FOTO AANGELEVERD

ming van het boek, dat als titel 'Zelf aan zet' mee kreeg.

Siem overwon zijn twijfels en legde zijn ziel bloot: „Ik zat boordevol verhalen. Ik zou willen dat ik die radertjes in mijn kop eens stil kon zetten. Ik wilde die ervaringen achterlaten. Op de eerste plaats aan mijn lieve dochters en kleindochters. Maar ook aan anderen die geïnteresseerd zijn in de enorme veranderingen die zich gedurende vijftig jaar in de wereld én agrarische sector voltrokken. Neem de ruilverkavelingen, de aanleg van prachtige wegen, het gigantische potentieel aan moderne bedrijven in West-Friesland. Ik ben trots dat ik daar mijn steentje aan heb mogen en kunnen bijdragen.”

In een adem voegt Siemen er aan toe dat je alleen gezamenlijk doelen kunt bereiken. 'Alleen ben je niets, samen ben je alles', luidt een van zijn levensmotto's. Hij noemt de steun van de besturen waarvan hij het boegbeeld was: „Als een

Boek

'zelf aan zet' (32,50 euro) verschijnt in december. Vooraf intekenen kan tot en met maandag 18 november kan via www.fierdoorhartman.com/zelfaanzet.

bestuur achter je staat voel je je beresterk. Dan blaak je van zelfvertrouwen, ondanks de tegenwind die soms opsteekt in de achterban.”

Hij benadrukt dat hij altijd handelde in het algemeen belang en niet voor zichzelf op het pluuche zat. „Ik merkte dat dit niet voor iedere bestuurder gold. Vooral bij

Siemen in het familiebedrijf: „Mijn vader gaf me zelfvertrouwen mee.”

LTO Nederland leek het soms wel een slangenkuil. Daardoor was het lastig met één stem te spreken. En moesten er vaak compromissen worden gesloten. Gelukkig sloten we in Noord-Holland altijd de rijen.”

De Tuinbouw

Nooit stapte een bestuur waarvan hij voorzitter was noodgedwongen op. Al scheelde het een haar toen veiling De Tuinbouw in Grootebroek in de jaren tachtig twee keer tegen de fusie van veilingen in West-Friesland stemde. Siem: „Als het de derde keer opnieuw niet zou lukken, hadden we het bijltje erbij neergegoot. Gelukkig kwam het niet zo ver.”

Ruiter beseft dat hem weleens een kunstje is geflikt in al die jaren. Hij koos er niet voor om in zijn boek af te rekenen met de 'schuldigen': „Zo zit ik niet in elkaar. Ik kan vergeven, maar niet vergeten. Daarom noem ik geen

namen. Wie het aangaat, herkent zichzelf wel.”

In 'Zelf aan zet' legt Siemen Ruiter ook uitgebreid zijn persoonlijke zielenroerselen bloot. Hoe hij als tiener belandde op een internaat van katholieke broeders in het Brabantse Oudenbosch omdat hij zendeling wilde worden. „Daar ging een wereld voor me open.”

Hij staat uitvoerig stel bij het overlijden van zijn vrouw Riet, nu vijf jaar geleden. „Een klap waarvan ik nog dagelijks last heb. Je mist je maatje bij wie je altijd je verhaal kwijt kon. En van de ene op de andere dag nam ik van alles afscheid omdat ik mantelzorgwerd. Het bedrijf, de bestuurlijke taken. Na haar dood werd ik een kluisenaar in een appartementje. Die naar klassieke muziek luistert, series op Netflix kijkt en vaak het ritme van dag en nacht kwijt ben. Gelukkig kom ik af en toe weer op straat. Het leven verloopt met ups en downs. Ook dat is een wijze les.”